

**КИНА КЪДРЕВА
ИСТИНСКА ЛЪВСКА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Живееше на света едно лъвче, което от всичко най-много обичаше да се разхожда из пустинята и да си пее.

Ах, колко обичаше лъвчето да се разхожда важно-важно из пустинята, да пристъпва бавно и тържествено, и да си пее с дълбок, предълбок глас.

И всички, и всички, и всички да му се възхищават! Да му се възхищават и да се страхуват от него.

Е, добре, ще кажете вие. Щом лъвчето обича да се разхожда из пустинята — нека се разхожда! И нека си пее! И който иска, нека да му се възхищава и нека да се страхува, колкото си ще!

Но там е работата, че лъвчето не можеше нито да се разхожда из пустинята, нито да пее, защото беше плюшено лъвче и живееше в една детска градина. Наистина, гривата му беше ушита от истинска кожа, пък и персийският килим в стаята за игра съвсем приличаше на пустиня, но все пак това беше една килимена пустиня. Пък и гривата беше ушита от опашката на една лисица... А кажете, може ли една лисица опашка някога да стане истинска лъвска грива?

Ето защо лъвчето ужасно страдаше.

То стоеше тъжно и замислено посред стаята за игра, толкова тъжно и толкова замислено, че не обръщаше никакво внимание на децата от детската градина.

А децата много, много, много обичаха малкото плюшено лъвче. Те разчесваха гривата му със специален лъвски гребен, връзваха на опашката му панделки и се надпреварваха да му носят бонбони и да му разказват приказки.

— Хайде, засмей се! — казваха му те, когато приказката беше смешна.

Но лъвчето не се засмиваше.

— Аз лъв ли съм, или не съм лъв? — питаше ги то с толкова тъжен глас, че на децата им ставаше мъчно.

— Лъв си, разбира се! — казваха те. — Само че не си истински лъв, а си лъв-играчка. Истинските лъвове имат истински гриви и живеят в истинската пустиня.

Да знаете само колко много се огорчаваше лъвчето от тия думи! Напразно децата го прегръщаха и го возеха на камион, и му даваха бонбони. То стоеше с наведена глава, смучеше бонбоните и от очите му

капеха сълзи. Капеха, капеха, докато най-последно всичките му сълзи изкапаха и на килима стана огромно езеро.

Това се случи на 3 октомври, точно в 12 часа и 3 минути, когато децата бяха отишли да обядват в трапезарията и лъвчето беше сам-само в стаята за игра.

Тогава направо през прозореца долетя пеликанчето Геро.

— Ти ли направи това чудесно езеро? — попита Геро и се гмурна до самото дъно. — Ах, колко сладко езеро! В таква сладко езеро никога досега не съм се къпал. Сигурно, преди да го направиш, си ял бонбони?

— Да! — призна си лъвчето.

— Така си и помислих — каза пеликанчето като си отърсваше перата. — Толкова сладко езеро може да направи само оня, който, докато плаче, яде бонбони... Бихте ли ми подарили това чудесно сладко езеро?

— Вземете го — каза лъвчето. — На мене то не ми е нужно.

— А какво ви е нужно? — попита пеликанчето.

— Нужна ми е истинска лъвска грива — въздъхна лъвчето. — И ми е нужно да бъда истински лъв.

— Само това ли?

Пеликанчето извади от вътрешния джоб на непромокаемото си перушинесто сако бележник, откъсна един лист, след това си потопи човката в езерото и написа:

„Документ!

Внимание!

Истински лъв с истинска грива!

Пази се!“

Завърза листа на врата на лъвчето, прибра набързо езерото в голямата торба, която, ако сте забелязали, пеликаните винаги носят на гушата си за всеки случай, и като махна за сбогом опашка, отлетя.

Пеликанчето много бързаше. То беше обещало на баща си да отидат заедно за риба точно в 12,30 часа, а часовникът в детската градина показваше вече 12,25. Затова отлетя незабавно.

А лъвчето взе да се разхожда из стаята и като се разхождаше, усещаше как след всяка стъпка става все по-силно и по-важно.

— Ето, че вече съм истински лъв! — радваше се то. — Истински лъв с истинска грива! Сега остава да отида в пустинята и всичко ще бъде наред.

Но изведнъж лъвчето се сети, че пропусна да попита пеликанчето Геро къде се намира пустинята и как се отива до нея. Тогава, без да губи време, лъвчето отвори с лапичка вратата, спусна се по стълбите, излезе на улицата и хукна към ъгъла.

Но от пеликанчето Геро нямаше и следа.

— Ах, каква беда! — си каза лъвчето. — Да бъдеш истински лъв с истинска грива, а да не знаеш къде се намира пустинята и как се отива до нея! Добре, че на тоя свят има таксита.

И лъвчето изтича до телефонната кабина на другия край на улицата и вдигна слушалката.

— Моля! Таксиметровата служба! — каза то. — Бихте ли изпратили пред детска градина № 1108 едно такси?

— За колко деца и докъде? — попитаха от таксиметровата служба.

— За един истински лъв с истинска грива, който иска да отиде до пустинята.

— Ооо! — чу се от другата страна на слушалката и бързо затвори телефона.

Лъвчето почака, почака и като разбра, че от таксиметровата служба няма да изпратят никакво такси, вдигна телефонната слушалка и се обади на летището:

— Ало! Ало! Моля, изпратете бързо до детска градина № 1108 един въртолет! — каза то.

— За колко деца и докъде? — попитаха от летището.

— За един истински лъв с истинска грива, до пустинята — каза лъвчето.

— Ооо! — извикаха от летището още по-силно и затвори слушалката.

Лъвчето остана с отчаяно отпуснати уши — с толкова отчаяно отпуснати уши, с каквито може да бъде само един истински лъв с истинска грива, който не знае къде е пустинята и как да отиде до нея.

И кой знае какво щеше да стане, ако в тоя момент по улицата не се зададе роботчето Оранжевият Емо.

Тоя Емо беше много добро и трудолюбиво роботче. Той служеше в отдел „Чистота“ при градския народен съвет и страшно се гордееше с големия си маркуч, с който събираше праха от улиците, с оранжевия си костюм, с блестящите си копчета и със сигналната си лампа, която беше синя.

— О, какво виждам! — провикна се Оранжевият Емо и прочете с тържествен глас бележката, която пеликанчето Геро беше написало:

„Пази се! Истинска грива с истински лъв! Внимание! Документ!“.

(То винаги четеше отзад напред.)

— Много ми е приятно! Много ми е приятно да се запознаем! А мога ли да знам защо една истинска грива с истински лъв стои на улицата с отпуснати уши?

— Как да не стоя с отпуснати уши — рече лъвчето, — когато не зная къде се намира пустинята и как се отива до нея.

— Коя пустиня? — попита Емо. — Сахара или Гоби?

— Няма значение! — каза лъвчето. — Важното е да е истинска.

— Тогава — рече Оранжевият Емо — качвай се на маркуча ми и да вървим!

(Той беше не само много работно, но и много услужливо и добро работче.)

Лъвчето се хвана за маркуча, а Оранжевият Емо натисна едно от блестящите си копчета. Синята сигнална лампа на главата му светна и той целият се затресе.

— Дръж се здраво! — извика Оранжевият Емо и в същия миг се издигна във въздуха.

На лъвчето му се зави свят от височината и от скоростта. То си затвори очите и преброи до десет, а когато ги отвори, видя, че под тях се простира нещо зелено.

— Това пустинята ли е? — попита лъвчето.

— Не! — отвърна Оранжевият Емо. — Това е полето.

Лъвчето пак си затвори очите и пак преброи до десет, а когато ги отвори, видя, че летят над нещо голямо и синьо.

— Това ли е пустинята? — попита пак лъвчето.

— И това не е! — отвърна Оранжевият Емо. — Това е морето.

Лъвчето пак си затвори очите и още не беше преброило до десет, когато Оранжевият Емо се развика:

— Пустинята! Пустинята!

Лъвчето отвори очи и видя нещо безкрайно и жълто.

— Пустинята! Пустинята! — повтаряше Оранжевия Емо.

От радост лъвчето започна да скача. То скачаше и се премяташе по маркуча на роботчето на 2000 метра височина. Скачаше и се премяташе, докато се изгърва и се понесе с главата надолу.

— Довиждане, Емо! — извика лъвчето. — И много здраве на децата от детската градина!

— Довиждане-е-е! И много здраве на пустинята от мене... — провикна се отгоре Оранжевият Емо и се върна да почиства с маркуча си улицата пред детската градина.

А в това време лъвчето продължаваше да пада. То падаше, падаше и когато най-после падна, веднага подскочи, защото се опари. А се опари, защото пустинята беше истинска пустиня и пясъкът ѝ много пареше.

— Нищо! — каза си лъвчето като духаше на задните си лапи. След това извади от четирите джоба на престилката си четири носни кърпички, върза ги на краката си и взе да се разхожда, и да пее. То се разхождаше важно-важно из самата истинска пустиня и пееше с дълбок, предълбок глас. Нищо, че слънцето грееше с хиляди градуса, и нищо, че пясъкът пареше дори през носните кърпички! То пееше и се разхождаше.

И ето че иззад пясъчните хълмове подаде глава жирафа Жени.

И камилата Лени.

И камилската птица Короко.

И дори самата хиена, която наричаха галено Хени.

— Кой се разхожда така важно-важно из пустинята? И кой пее с такъв дълбок-предълбок глас? — учудиха се те.

— О! Това е истински лъв с истинска грива — прочете жирафа Жени като протегна шията си.

А лъвчето от щастие запя още по-силно.

— Колко е чудесно! — каза камилската птица Короко.

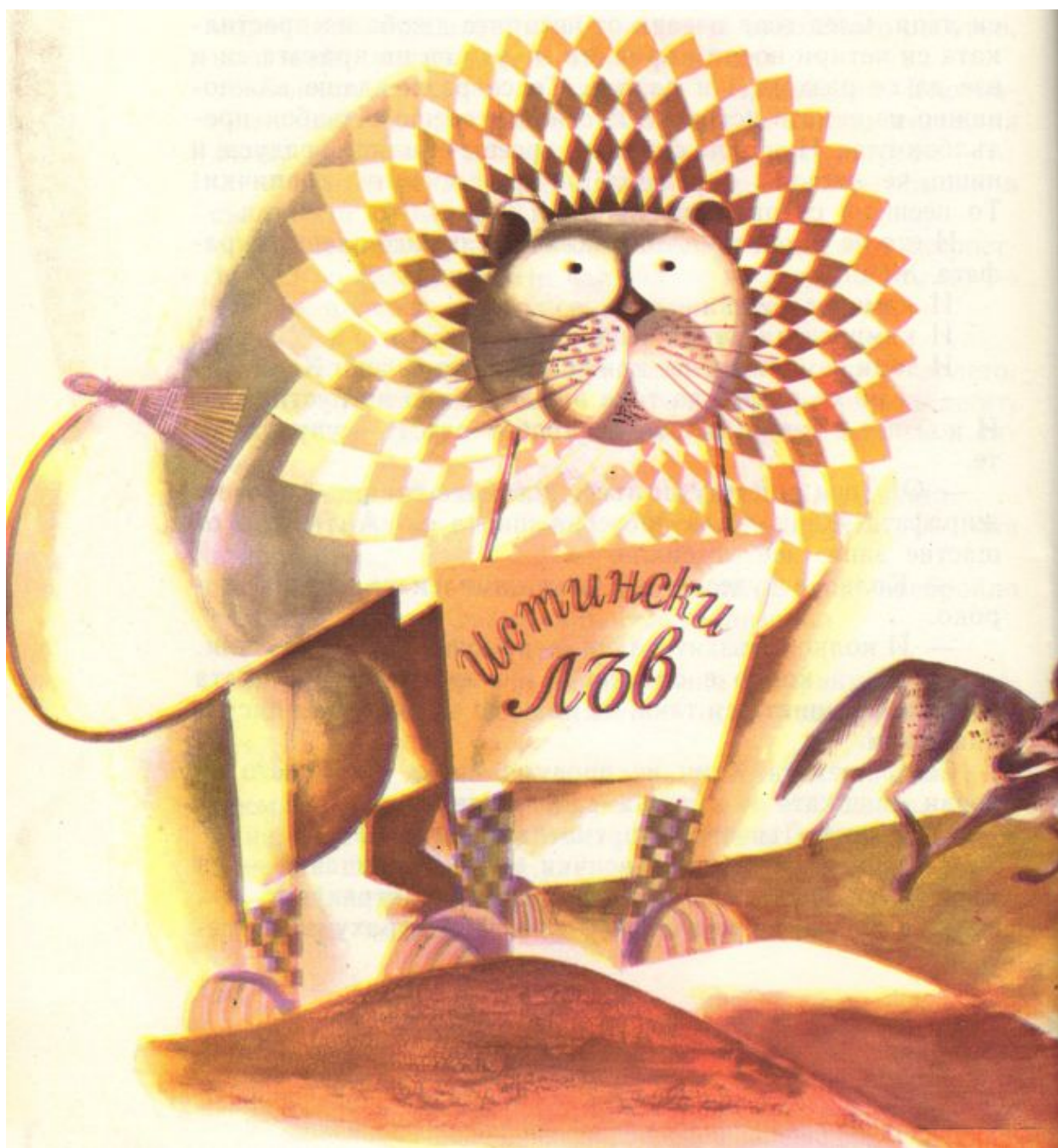
— И колко е възхитително — прибави камилата Лени.

— И... колко е опасно... — прошепна жирафа Жени и сви шията си, така че да не се вижда иззад пясъчния хълм.

Само хиената Хени не продума нищо. Тя просто си подви опашката и започна да отстъпва. От радост лъвчето се преметна презглава.

— Те всички, всички, всички ми се възхищават — си каза то. — И всички, всички, всички се страхуват. Ах, колко е хубаво да се възхищават и да се страхуват от мене! — и то продължи да пее и да се разхожда.

А в това време хиената Хени отстъпваше и след нея тихичко, на пръсти, отстъпваше жирафа Жени, и камилата Лени, и камилската птица Короко. А когато гласът на лъвчето прегракна от пеене и кърпичките на краката му се окъсаха от разхождане, и краката му се умориха, то се спря и видя, че е съвсем, съвсем самичко в пустинята.

— Ей! — извика лъвчето, защото много му се искаше някой да дойде при него да го поздрави и да му разчеше гривата със специален лъвски гребен, и да го прегърне, и да му даде бонбони...

Но никой, никой, никой нямаше в пустинята.

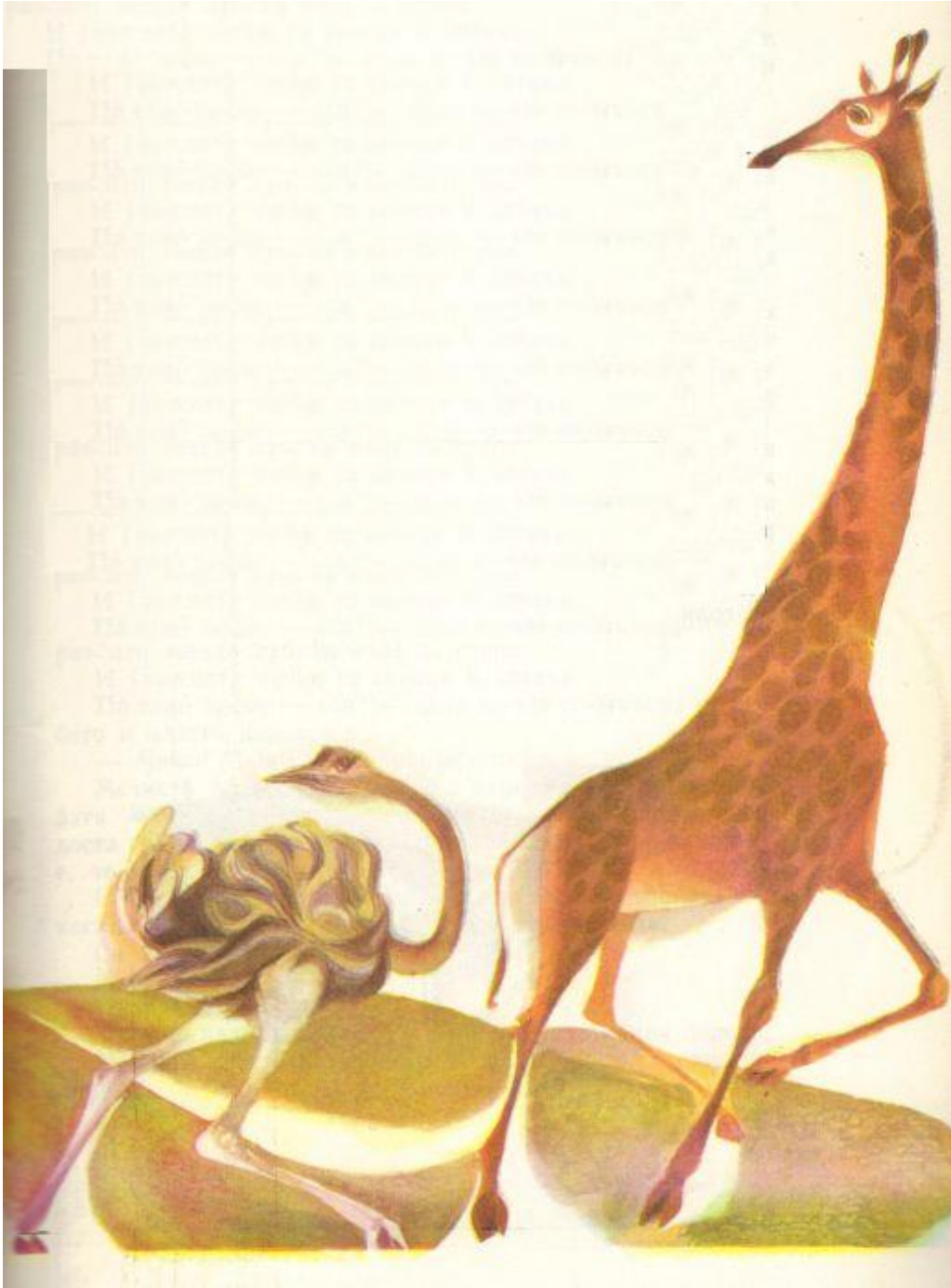
— Защо няма никой в пустинята? — попита лъвчето. — И защо никой не идва при мене? И защо никой не ме поздравява? И защо никой

не ми разчесва гривата със специален лъвски гребен? И защо никой не ме прегръща? И не ми дава бонбони...

— Ясно! — си каза лъвчето. — В пустинята е много пусто. А е пусто, защото всички избягаха. А избягаха, защото се възхищават и се страхуват от мене, и няма кой да ме обича... Защо ми е да бъда истински лъв с истинска грива и да се разхождам важно-важно из самата истинска пустиня, и да пея с дълбок-предълбок глас, и всички да ми се възхищават, и да се страхуват от мене, когато няма кой да ме обича?

И на лъвчето му се прииска веднага, още в същия миг, да се върне при децата в детската градина, които толкова много го обичаха. Само че не знаеше пътя.

Тогава лъвчето въздъхна и като помисли, тръгна да търси пустинната пощенска станция.

То дълго я търси, защото над пустинята вече бе паднала нощ. И беше много тъмно! И много пусто! И нямаше кого да попита...

Когато я намери, вече се разсъмваше.

На гишето стоеше жирафа Жени.

— Какво обичате, моля? — попита го тя и спусна решетката пред себе си.

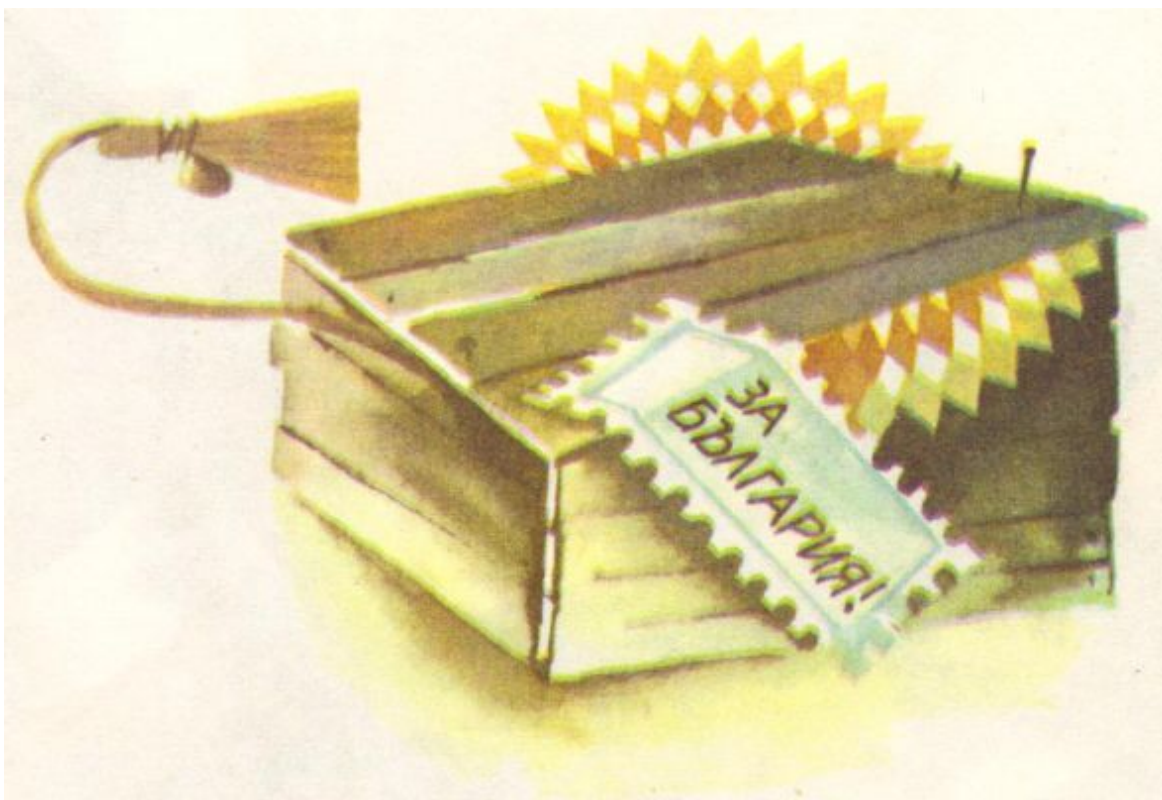
— Може ли да ме изпратите в колет до България, в детска градина № 1108, където ме обичат? — наведе глава лъвчето.

— Може! — каза жирафа Жени. — Само първо махнете това! — и тя посочи бележката, която пеликанчето беше написало и която все още висеше на врата на малкото плюшено лъвче. — И моля ви, не пейте и не се разхождайте! — прибави строго жирафът Жени.

Без да каже нищо, лъвчето свали бележката, сгъна я на четири и си я прибра за спомен. След това поиска от жирафа Жени една голяма картонена кутия и една писалка, написа адреса на капака, скочи в кутията, затвори я и извика:

— Хайде, изпращайте ме! И, моля ви се, с бърза поща!

— Добре! — каза жирафа Жени, залепи една голяма-голяма марка и приказката свърши.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.